Napsal uživatel Petr Doležal - Dollyk
Čtvrtek, 30 Květen 2013 22:41

Oheň hořel jasným plamenem a sálalo z něj příjemné teplo. Ozvěna posledních akordů se ztrácela v temném lese za chajdou a na palouku začala padat rosa. Kocour vzal celtu a přehodil ji sobě a Dženy přes záda.
„Škoda, že se zatáhlo, chtěl jsem ti ukázat Velkej vůz.“ Zašeptal, aby to neslyšeli ostatní. Zavrněla jako kočka a přitulila se k němu ještě víc.
Papouch znova hrábnul do strun a spustil „Osadu mou opustil kamarád“, když kousek od nich zazněl klakson auta. Všichni zpozorněli. Dívali se na žvýkajícího Šerifa.
„Zatraceně, koho to sem čerti …“ nedořekl. Od cesty k nim dolehly cizí hlasy.
„Já vám říkal, že vidím nějaké světlo. Jen pojďte, moje dámy, ale pozor, tráva je trochu mokrá.“
„To je hrůza, pane Nýrský, boří se mi podpatky.“

„Kdybyste měl aspoň baterku.“
„Jen ještě kousek. Světla bude dost. Hej, hola, dobrý večer, nebo už vlastně noc, že jo?“
Ze tmy se vynořil mladík ve fraku s velkým fialovým motýlkem pod krkem. Dvě dámy ve večerních róbách cupitaly za ním.
Šerif pomalu vstal. „Paďouři.“ Sykl a vyplivl tabák do ohně. Už jich viděl spousty, kravaťáků, kohinórů, lufťáků, ale takovýhle snad naposledy, když byl ještě malej kluk.
„Zdravím vespolek,“ halekal floutek. „Jaká šťastná náhoda. Víte, nějak jsme zabloudili. Asi jsme někde sjeli z hlavní a pak, představte si tu smůlu, auto chcíplo. Vůbec netuším, čím to může bejt. Stojíme a najednou tady slečna Pokorná, že slyší nějaký zpěv, že slečno?“ otočil se na jednu z dam, která kývla hlavou a trochu se začervenala. „No jo, říkám, asi se vám něco zdálo, ale pak jste byli slyšet docela zřetelně. A taky jsme si všimli toho vašeho ohýnku. Tak jsem zatroubil, to jako, abychom vás moc nevylekali, že jo, a tady jsme.“
„Aha.“ Kýval hlavou Šerif a přimhouřenýma očima seladona šacoval.
„No, říkal jsem si, jestli byste nám neporadili, kudy do města. Nemáme vůbec ponětí, kde jsme.

Auto zatracený. A to je po kontrole. Budu jim to v tom servisu muset vytmavit. Tohle by se přece stávat nemělo, že jo? Vždyť má najeto teprve nějakých deset tisíc.“
„Tak vy jste přijeli autem?“ zavrčel Šerif.
„No jo, vždyť to říkám. Pánové, představte si. Novej Fokus Estéčko, krásnej hatchback. Adaptivní tempomat, progresivní posilovač řízení, dvojkovej EcoBoost a ten výkon. Letí jako střela. Víte, trochu do toho dělám. A nechá vás ve štychu, když to nejmíň čekáte.“
„Má taky ABS?“ zeptal se se zájmem Supák.
„Cože? Kde jste byl, člověče, posledních dvacet let? To je snad samozřejmost.“
„Fakt? Doprdele. Ten můj ho tenkrát eště neměl.“
Šerif se na Supáka zamračil a ten provinile sklopil oči.
Dáma v modrých šatech decentně zakašlala. „Pane Nýrský …“
„No, jo. Abychom to nezamluvili. Víte, jedeme ze svatby. V Hradci máme zamluvený hotel, ale teď. Zkoušel jsem telefon, ale není tady signál. Jestli to není daleko, tak bych tam došel a zařídil odvoz. Jenže opravdu nemám ponětí, kde jsme.“
„To jste si docela zajeli. Hradec je, kamaráde, dobrejch dvacet kiláků. Lesem jen patnáct, ale jestli to tady neznáš.“ Podrbal se Šerif na bradě.
„Třeba by stačilo chytit ten signál, že jo?“
„Mobil je ti tady taky k ničemu. Dženy jeden má, ale už je hezky dlouho vybitej.“
„To je zlé. Je mi líto, dámy, ale slyšely jste sami. Ztroskotali jsme tu.“
„Tak to vám pěkně děkujeme, pane Nýrský. To se povedlo. Že jsem já blbá nejela raději s Pošvářem.“ Začala ta Modrá nabírat hysterický tón. Druhá dáma v červeném vzlykala a utírala si hedvábným kapesníčkem zablácené střevíčky.
„Ale no tak, dámy, určitě něco vymyslíme. Přespíte v autě a já se vydám na silnici. Třeba něco stopnu nebo se možná dovolám a budu zpátky co nevidět.“
„Snad po nás nechcete, abychom spaly v autě. To ani náhodou.“ Pištěla modrá.
„Pak jsem tedy v koncích, že jo?“ dodal nelogicky svůj oblíbený dovětek a bezradně zíral na trampy.
Slůně se naklonilo k Šerifovi a něco mu šeptalo. Ten neochotně přikývl.
„No,“ otočilo se zpátky k paďourům, „možná, že by tady bylo jedno řešení. Támhle máme chajdu. Je tam dost místa. My stejně chceme spát pod širákem, takže budete mít soukromí.“
Modrá se ušklíbla a Červená si stále čistila botky.
„To je ohromné, že jo?“ Chytil se nabídky mladík s motýlkem. „Opravdu byste byli tak laskaví?“
„Pro mě za mě.“ Mávl rukou Šerif. Moc se mu to nezamlouvalo, ale co. Stejně se jich hned tak nezbavěj. „Jestli chcete. Pár náhradních dek tady máme. Dženy, běž jim to tam s Kocourem připravit.“ Houkl a oba dva poslušně odběhli.
„Ale, pane Nýrský, to nemyslíte vážně. Se vší úctou, nemůžeme přece spát v nějakých kdoví jakých dekách. Určitě tam mají myši nebo tak.“
Mladík obrátil oči v sloup a nadechl se, aby se uklidnil. „Obávám se, slečno Podhájská, že to budete muset riskovat. Tohle anebo auto.“
Modrou to ještě více rozdráždilo. „Nicolo, řekni taky něco, přece nechceš spát v nějaké špíně.“
Červená byla ale představou, že se bude krčit v Nýrského kanárkově žlutém hatchbacku s progresivním posilovačem řízení, mírně otřesena. „No tak, Renáto, nebuď taková. Tady nám nabízejí pohodlnou střechu nad hlavou a ty je urážíš. To není slušné. Jestli dovolíte, já bych tu nabídku ráda přijala.“
„Jak říkám, je to na vás.“ Zahučel znova Šerif a Modrá přestala protestovat.
„Tak dobře, když to musí být, to vám ale povídám, pane Nýrský, zaplatíte mi za čistírnu.“

„Ale bez obav, má drahá, jen když budete spokojená.“ Oddechl si mladík a doprovodil dámy do chajdy. Vrátil se s Dženy a Kocourem asi za pět minut a tvářil se spokojeně. Všichni už zase seděli okolo ohně.
„Opravdu nevím, jak bych vám poděkoval. A slečnu Podhájskou, prosím, omluvte, není zvyklá na takové bojové podmínky, že jo?“
„To musíš vědět ty, mladej. Sou to tvoje seňoritas. A sedni si, Ať se zahřeješ.“ Pokynul mu Šerif.
„Ó, to ne, jsou to jen známé nevěsty, viděl jsem je dneska prvně. A sedl bych si rád, ale musím sehnat tu pomoc. Kdybyste mi ukázali, kudy to bude nejlepší, hned se vydám na tu silnici.“
„Povidám, sedni si.“ Řekl Šerif trochu ostřeji. „Stejně bys zabloudil a až se vyspíme, někdo s tebou pude, ale teď ne. A lokni si, je zima.“ Podal mu čutoru s grogem.
Mladík se chvíli ostýchal, ale pak se napil. Rozhlédl se a upoutal ho podivný kůl. Byl vyřezávaný, barevný a ověšený nějakými věcmi.
„To je náš totem.“ Chlubil se Pepek.
„To… co?“ natahoval krk mladík, až se mu motýl kroutil.
„Totem. Takovej symbolickej posvátnej kůl.“ Vysvětloval Pepek a táhl ho k němu.
„No, ano. To je zajímavé. A co to na něm visí? Není tohle zpětné zrcátko z Embéčka? A tady světlo z nějaké předválečné Tatrovky, že jo?“ ukázal na starý reflektor.
„No jo, Osmdesátsedmička. Ta patřila Šerifovi. Koukám, že se v tom vyznáš.“
„Tak trochu, otec sbírá veterány už dobrých dvacet let. Ale tohle,“ ukázal na zašlou přední masku, „Chevroletka Divisionka, že jo? Téčkovej model. To je krása.“
„To bych řek. To přitáhli tady Rej, Bret a Berry.“
„No jo, tenkrát jsme jeli, Bret, Berry a já …“
„Buď zticha, tady mladej na to není zvědavej.“ Okřikl Šerif Reje.
„Ale ano, zajímá mě to.“
„Fajn, ale už musíme jít spát. Takže si to povíte ráno.“ Uzavřel Šerif debatu a všichni jako na povel zalehli okolo ohně.
Mladík pokrčil rameny a zmizel do chajdy. Svlíknul frak, odvázal motýlka a během minutky chrápal zabalenej v náhradních dekách.
Šerif tiše poslouchal. „Už můžem.“ Zašeptal do ticha a všichni trampové se vysoukali z celt. Jako procesí se vydali směrem, odkud paďouři přišli. Kanárkový hatchback stál v obvyklých místech opřený o mohutnou borovici.
„To je tak vzrušující.“ Nadšeně švitořila Dženy. „Pamatuju si docela jasně, jak jsem k vám prvně přišla já.“
Kocour jí dal pusu na tvář. „Takys byla nepolíbená a teď je z tebe trampka jedna radost.“
„Každej ste stál za starou belu. A největší práce byla tady s Pepkem.“ Utrousil Šerif. „Budeme jim muset pomoct všichni.“ Pak se sehnul a zvedl poklici upadlou z předního kola. „Až vstanou, pověsíme to na totem a zapíšem do cancáku. A teď poďte, už bude svítat.“
Pomalu se vraceli zpátky k ohni.
„Snad z nich budou dobrý kamarádi, co myslíš?“
„Já nevím, Dženy, to se uvidí. A hele, vyjasnilo se. Tak to ti přece jen ukážu ten Velkej vůz.“
„A víš co? Budeme mu říkat Motejl, že jo?“
„Jasně a tý Modrý třeba Hudra.“
Veselý smích se pomalu vzdaloval a pomačkaný kanárkový hatchback osaměl. Na borovici, do které naboural, ozářil úplňkový měsíc velkou dřevěnou ceduli. Šerif do ní před dávnými lety vypálil název své osady.
T. O. Zatáčka smrti. _____

Petr Doležal - Dollyk
Zlatý Trapsavec 2013